

KEPLER 22B

Weerwortruimte aan boord van de Seedrak Saré'en, in een actieve geostationaire baan boven de noordpool van Mars

kepler 22b zit in een glimmende stoel, midden in een lage zwarte kamer. Zijn zevenvingerige handen zijn gevouwen, zijn platinablonde haar is bijeengebonden in een volmaakt ronde knot boven op zijn hoofd. Hij neemt het verslag door dat hij dadelijk via de weerwort zal uitbrengen aan het conclaaf, lichtjaren verderop. Het spel dat beneden op de blauw-witte planeet wordt gespeeld, kent wat hobbels en onvoorziene ontwikkelingen, maar toch zit er schot in. De meeste gebeurtenissen zijn niet vreselijk verontrustend, behalve dan de vernietiging van een van de 12 grote monumenten op aarde. Het behoorde toe aan de La Tène Kelten, het werd Stonehenge genoemd en is nu totaal verwoest en nutteloos. kepler 22b is er diep door geschokt. Ten minste één van deze oude bouwwerken – die vele millennia geleden werden opgericht, toen zijn volk samen opging met de jonge aardbewoners – ten minste één moet er overblijven om Endgame te voltooien.

En dat wil hij zien gebeuren. Meer dan wat ook.

Dat een Speler wint.

Een Speler.

Hij richt zijn aandacht op een berichthologram dat vlak bij zijn hoofd wordt geprojecteerd. Een vage stip beweegt over de kaart van een stad op het Indiase subcontinent. Een Speler. Afgaande op de snelheid gebruikt hij een of ander vervoermiddel.

Deze Speler is niet degene die zal winnen, zo verwacht kepler 22b, maar wel degene naar wie hij het meest nieuwsgierig is.

Het is een listige en onvoorzichtige Speler.

Onvoorspelbaar. Licht ontvlambaar. Genadeloos.

Het is de Shang, An Liu.

kepler 22b zou graag naar hem blijven kijken, maar dan begint de weerwort te zoemen en valt het hologram weg. Het wordt pikdonker in de kamer en de temperatuur zakt naar –60 graden Fahrenheit. Een paar tellen later zweven er flikkerende vlekjes door het donker, het wordt licht in de kamer en daar zijn ze. Hun projecties omringen hem aan alle kanten.

Het conclaaf.

kepler 22b zou liever naar de Shang blijven kijken, maar dat kan niet.

Het is tijd voor zijn verslag.

AN LIU

Beck Bagan, Ballygunge, Kolkata, India

De Shang.

SIDDER.

Knipper.

SIDDER.

An Liu rijdt op een Suzuki GSX-R1000, probeert vaart te maken, maar komt niet door de Kolkataanse mensenmassa heen.

Hij geeft gas, slipt over de oneffen weg. Geen helm, tanden opeengeklemd, geschroeiide longen, ogen tot spleetjes geknepen. Chiyoko's resten drukken tegen zijn borst. Behalve de halsketting van zijn geliefde draagt hij een SIG 226 en een kleine verzameling zelfgemaakte granaten. Allemaal verstopt onder een katoenen overhemd.

Hij dringt door de massa heen, naar het noorden, naar de South Park Street-begraafplaats. Gas, gas, meer gas.

De begraafplaats. Daar is hij. Een van de Spelers die door Chiyoko werd gevolgd, via een zendertje. Een van de Spelers die An nu volgt.

Op de begraafplaats, daar vindt hij de Nabateeër. Maccabee Adlai. Die de Aardsleutel en de Luchtsleutel heeft. Die aan de winnende hand is.

Of denkt dat hij aan de winnende hand is.

Want daartussen zit een verschil.

Als An de plek snel weet te bereiken, is er zeker een verschil.

Met An in de buurt gaat Maccabee niet winnen. Geen sprake van.

Dan wordt het zijn dood.

En An is er nog geen twee kilometer vandaan.

Zo dichtbij.

Maar de straten zijn overvol. Heel Kolkata is vanavond de deur uit gegaan, iedereen schreeuwt om informatie, om geliefden, om bereik voor de mobiele telefoon. An zigzagt tussen zakenlieden en kruidenverkopers door, ontwijkt vrouwen in felgekleurde kleding en zwerfhonden, passeert huilende kinderen, gestrande taxi's en riksja's met graatmagere mannen die door de overvolle straten ploegen als vissen die tegen de

stroom in zwemmen. Hij manoeuvreert zijn motor om een onverstoorbare brahmaanse stier heen. Sommige mensen lopen An in de weg. Zij krijgen een por van de motor, of An geeft ze snel even een trap.

Uit de *SIDDERSIDDER* uit de weg.

Hij laat een spoor achter van schrammen en blauwe plekken. Hij wordt uitgescholden. Mensen schudden met hun vuist. Nergens is politie, er is geen agent te bekennen.

Komt dat omdat de wereld op het punt staat totaal los te slaan?

Komt dat door Abaddon, terwijl de inslag nog niet eens is geweest?

Zou dat kunnen?

Ja, denkt An.

Hij glimlacht.

Ja, Chiyoko, denkt hij. Het einde is nabij.

Op de kruising van Lower Range Road en Circus Avenue doemen twee grote kerels op. Ze wijzen en schreeuwen. Ze herkennen hem. Ze hebben zijn filmpje gezien – inmiddels heeft de hele wereld zijn filmpje gezien – en ze willen hem tegenhouden. Misschien gaan ze wel proberen hem te vermóórden, waar An om moet lachen. Hij geeft gas en de massa wijkt uiteen, maar de mannen blijven staan, steken hun arm door die van de ander om hem tegen te houden.

Sukkels, denkt An.

Hij rijdt recht op hen af, tussen hen door, duwt hen opzij, rijdt een van hen omver, schaaft het vel van een arm. De mannen schreeuwen, de ene tovert een pistool tevoorschijn – een oud ding, zo te zien. Hij haalt de trekker over, maar in plaats van naar behoren te vuren ontploft het wapen in zijn handen.

De man valt neer, schreeuwend.

Het pistool was defect. Oud. Kapot.

Net als deze *KNIPPERKNIPPERKNIPPER* deze wereld, denkt An.

An zou medelijden kunnen hebben met de man en zijn verminkte hand, maar hij is de Shang en hij maalt er niet om. Hij geeft een dot gas, komt omhoog uit het zadel, slipt met zijn achterwiel en scheurt weg. Een van de mannen schreeuwt als zijn been onder de band terecht komt en wordt opengeschaafd.

Ans glimlach wordt breder.

Hij laat de mannen achter zich. Passeert een kapperszaak, een snoepwinkel, een belwinkel, een stampvolle elektronicazaak. Mensen staren naar tv-schermen, An vangt een glimp op van kepler 22b.

De alien heeft zich aan de hele wereld getoond toen hij zijn medede-

ling deed over de Luchtsleutel. kepler 22b heeft zijn ware gedaante laten zien. Endgame is nu werkelijkheid, voor iedereen. Voor rijken en armen, voor machtigen en machtelozen. Voor brutale mensen en bescheiden mensen. Voor iedereen.

En An vindt het heerlijk.

De hele wereld weet nu dat de eerste twee sleutels bij elkaar zijn. Dat Maccabee ze in zijn bezit heeft. Dat Endgame doorgaat, ook na de mislukte pogingen van een paar andere Spelers om het spel te stoppen. Dat het doorgaat, ondanks alle momenten vol angst, hoop, moord en zelfs liefde.

Het mooiste is, kepler 22b heeft de aardbewoners verteld dat Abaddon niet tegen te houden is. Dat de inslag binnen drie dagen plaatsvindt, dat niemand er iets tegen kan doen.

Dat er miljoenen mensen zullen omkomen.

An vindt het heerlijk.

De motor brult. De weg wordt breder. Mensen springen opzij, en An gaat wat harder rijden, hij zit nu op 60 kilometer per uur. Hij werpt een blik op Chiyoko's horloge. Ziet het stipje dat over de wijzerplaat beweegt.

Bliep-bliep.

Daar. Maccabee Adlai.

ZO *KNIPPER* ZO *SIDDER* dichtbij.

Zo dichtbij dat An hem kan ruiken.

An scheurt over Shakespeare Sarani Road, rijdt twee blokken verder en slaat in Park Street af naar het noordwesten. Hij kijkt nog eens op het horloge en ziet het.

Bliep-bliep.

Bliep-bliep.

Hooguit een paar blokken verderop.

KNIPPERSIDDER.

Chiyoko Speelde voor het leven.

SIDDERknipper.

Maar ik, denkt hij...

SIDDER.

Ik Speel voor de dood.